

Bayer Zsolt: Ursula von der Leyen szájára vette '56-ot

2024 szeptember 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

„Európa lerohanásának orosz vágya” gazemberség, csupán a nyugati propaganda terméke.

Vannak politikusok az EU-ban, sőt még ebben a régióban is, akik a háborúért nem a megszállót, hanem a

megszállottat hibáztatják a háborúban. Nem Putyin vágyát a hatalomra, hanem Ukrajna szabadságvágyát okolják a történekeért – fogalmazott az Európai Bizottság vezetője. – Ezért azt akarom kérdezni tőlük: hibáztatták valaha a magyarokat a szovjetek 1956-os inváziójáért?” – tette fel a kérdést, majd azt mondta, a Kreml viselkedése pont ugyanúgy jogsért? és rettenetes volt, akkor mint ahogy most is az.

Ursula von der Leyen szavai ezek. S miközben normális ember olvassa, egyszeren nem tudja eldönteni, ez a nyomorult senki ilyen gátlástalanul és lenyögzen aljas és becstelen, vagy ennyire lefegyverzen ostoba és hülye. Esetleg egyszerre mindkett? Igen, mindkett?. Ez tette alkalmassá arra, hogy az Európai Bizottság elnöke legyen, a mai Európa egyik vezetője.

2015-ben írtam ezeket a sorokat Putyinnak, amikor Budapestre látogatott – érdemes ideidézni most, mert aktuálisabbak, mint valaha:

„Tisztelt elnök úr!

[...] Most várom önt. Mert most önnek van igaza. Ez az első és a legfontosabb, amit el kell mondanunk. Önnek van igaza majdnem mindenben. Leginkább abban, hogy nem hagyta Oroszországot elveszni. Van egy pillanat Mihalkov Szibériai borbélyában, amikor Tolsztojkék a többiekkel leteszik a katonai esküt a cár előtt, és eskü után díszlépésben elvonulnak az ünnepi emelvény alatt. S amikor a díszlépést vezető kadétoknak be kell venniük a kanyart, az egymás mellett állók menet közben egy pillanatra észrevehetetlenül összeakasztják a kisujjukat, hogy egyenesen tudják tartani a sort.

Az a pillanat nekem Oroszország, elnök úr. S persze a »zapoj« bája... Amit úgyis hiába magyaráznánk bárkinek is Nyugaton...

Tudja, elnök úr, én azért félem önöket. Okom van rá, ezer. Nekem is, a népemnek is, a hazámnak is. Paszkijevics, Zsukov, Hruscsov, Brezsnyev. ?k az okok. És a legkisebb nagynéném gyerekágyába bújt nagyanyám, amikor önök megérkeztek Budapestre felszabadítani bennünket. Oda bújt a nagyanyám, hogy elkerülje a megerőszakolást. Aztán később egy kicsivel egy tatárképző orosz katona majdnem agyonl?tte nagyapámat, mert észrevette, hogy belepisil a vécébe. És kiderült, hogy a tatárképz?ek akkor már vagy egy hete onnan ittak, mert még soha nem láttak angolvévét, és azt hitték, az a falikút.

Igen. »Oroszország messze van. Oroszország hegyeken túl van.« Mindezért félem önöket, elnök úr. És végtelenül megnyugtat a tudat, hogy nincs közös határunk. De most önöknek van igazuk, elnök úr, majdnem mindenben. És legyen biztos benne, hogy nekünk is igazunk van. És tudjon arról is, hogy akik most ön és Oroszország ellen h?zöngenek itt minálunk, azok remekül kijöttek a Szovjetunióval, és helyeselték, amikor a Szovjetunió legázolt bennünket '56-ban.

Így éltek negyven évig. És pontosan annyira gy?löltek engem akkor, amikor gy?löltem a Szovjetuniót, mint most gy?lölnek, amiért szeretem Oroszországot, és igazat adok önnek. Éppen ezért ?k a legkevésbé sem számítanak, elnök úr. ?k Európára hivatkoznak, Európát sikoltozzák, most, amikor már nincsen Európa. Amikor még volt Európa, és én, mi, Európát vágytuk, akkor ?k a Szovjetuniót éltették. Fáziskésésben vagyunk mi itt, középen, egymáshoz képest is, és minden máshoz képest is.

Európa ma Amerika akar lenni, elnök úr. És ez a sors volt szánva önöknek is. Ha marad az ön előtt, a szerencsétlen és akarattalan, alkoholista Jelcin, akkor maradnak a Hodorkovszkij-féle idegen ügynökök is, és akkor most már nincs Oroszország. Akkor most egy, a fogyasztásba belerokkant, hatalmas gyarmat van, amely nyomokban Oroszországot tartalmaz. És lehet, hogy már félóránként járnának a gépek Kamcsatka és Alaszka között, elnök úr. Ahogy annak idején megvették az amerikaiak a cártól Alaszkát, úgy vették volna meg egész Oroszországot azóta, csak még annál is kevesebért. Viszont ki lenne mondva, hogy önök egy hibátlan demokrácia, elsőrendzen szabad ország. Mert tudja, elnök úr, mostanában ilyen furcsa lett a szabadság arca. Felismerhetetlen, és mindenhol más módon.

Ön nem hagyta Oroszországot. Er?ssé tette. Orosszá szerette és megtartotta. Ennél többet, nagyobbát nem tehetett volna. Az összekapaszkodó kisujjak mögött évszázadok elevenednek meg, elnök úr. És önnek méltónak kell lennie ahhoz a hagyományhoz. Csehov útjához, Dosztojevszkij mélységéhez, Tarkovszkij fájdalomához, Mihalkov mindent tudásához.

Hogy ne jöjjön a szibériai borbély soha többé letarolni a végtelen erd?ségeket. És hogy önök se taroljanak soha többé le semmit és senkit. Hogy elmélázhassunk örökre egymás igazi, mély, megfejthetetlen bánatában.”

Semmit nem gondolok másképpen most sem, majd tíz év elteltével. Pedig azóta kitört a háború. S ez az a pont, ahol kötelező elmondani: Oroszország az agresszor. Így hát elmondom én is, s mindjárt teszem is hozzá, az ukránok és vezetőik mindent, de mindent elkövettek azért, hogy ez az agresszió bekövetkezzék, s ebben a nyugati, elsősorban pedig az amerikai vezetők voltak a legfőbb támaszaik.

Egyszóval: szó sincs arról, hogy a hótiszta, bűntelen ukránokat lerohanta a bűnös és ördögfeke Oroszország.

Ez a legócskább, legaljasabb, legundorítóbb propaganda, amit eladnak itt nekünk idestova tíz éve. Igen, tíz, mert ez az egész nem most kezdődött, hanem már 2014-ben, sőt ha még pontosabbak akarunk lenni, akkor 1991-ben, Ukrajna függetlenségének elnyerésekor.

S hogy mi minden is történt, mik voltak azok az események, amelyek végül 2022 februárjához vezettek, kiderül abból a dokumentumfilmből, amelyet az Oscar-díjas orosz rendező, a zseniális Nyikita Mihalkov készített, [s amelyet online megtekinthetnek](#).

S teszem mindjárt hozzá: tekintsék is meg. Én a magam részéről minden nyolcadik osztályban, de legkésőbb minden középiskola első osztályában megnéztem, méghozzá kötelező jelleggel. S azután, a látottak alapján el lehetne beszélgetni a diákokkal propagandáról, ukrán és orosz érdekekről, s leginkább arról, mi is az a proxyháború, mi is az Egyesült Államok érdeke itt és most Ukrajna kapcsán, mennyit is keresett az Egyesült Államok ezen a háborún már eddig is és mennyit szándékozik keresni még, továbbá hová lett az Egyesült Államok becsülete és tisztessége, már ha volt neki olyan egyáltalán.

S mindezek után meg lehet(ne) kérdezni [Ursula von der Leyent](#)?, hogy akkor mégis, hogy gondolta, amit mondott? Illetve gondolt-e egyáltalán valamit, mert úgy általában az figyelhető meg, hogy sok gondolat nem bántja, ellenben bármikor felmondja a washingtoni leckét és bármikor elárulja az európai érdekeket.

De mégis: hogy jön ide 1956? S úgy egyáltalán: Paszkievicséket annak idején a Habsburgok hívták levernivaló magyar forradalmat, 1956-ban pedig – bár nyilván jöttek volna maguktól is! – Kádárék megtették azt a szívességet, hogy a biztonság kedvéért behívják a szovjeteket.

Mert itt mindig akadtak haza- és nemzetáruló rohadékok, s ezek jogfolytonosak, most éppen a maga és a magához hasonló gazemberek elvtársai, tudja, Ursula?

S akkor végezetül idézzünk néhány gondolatot ide Tim Marshall A földrajz fogságában című könyvéből, melyet a teljes nyugati mainstream libsi sajtó az egekbe dicsért, akkor pedig csak jó lehet...

Lássuk akkor, miket is ír a szerző?

„Ha Isten hegységeket adott volna Ukrajnának, a Kelet-európai síkvidéknek nevezett roppant terület nem lenne olyan alkalmas arra, hogy mindig onnan támadják meg Oroszországot. Így azonban Putyinnak nincsen választása: meg kell próbálnia legalább ellenkezés alatt tartani a nyugat felé húzódó irtatlan lapályt. Így van ez minden országgal, legyen nagy vagy kicsi. A földrajzi fekvés kényszerhelyzet a vezetőiknek; sokkal kevesebb mozgásteret és választási lehetőséget hagy számukra, mint gondolnánk. Ez volt a helyzet Athénnal, a perzsákkal, a babilóniakkal és a korábbi civilizációkkal; ezzel szembesült minden uralkodó, aki népe védelmére biztos pozíciókat keresett. [...]

Azt gondolhatnánk, hogy Oroszországot senki sem akarja lerohanni, az oroszok azonban másként értékelik a helyzetet, és erre meg is van minden okuk. Az elmúlt ötszáz évben több támadás is érte őket nyugat felől. 1605-ben a lengyelek masíroztak át a Kelet-európai-síkságon, 1708-ban XII. Károly király vezetésével a svédek, 1812-ben Napóleon francia hadai, 1914-ben és 1941-ben pedig, a két világháború idején a németek. Másként fogalmazva: Napóleon 1812-es támadása óta – ideszámítva az 1853–56-os krími háborút, illetve a két világháborút – az oroszok átlagosan harminchárom évenként kénytelenek voltak háborút vívni a Kelet-európai síkság területén.”

Remélem, ez így eléggé érthető. Érthető, még akkor is, ha nem menti és soha, semmi nem mentheti fel az oroszokat például a Molotov–Ribbentrop-paktum bűne alól, illetve az alól a rettenetes bűntény alól, ahogy két héttel Hitler támadása után hátba támadták az élethalál harcot vívó Lengyelországot. De most nincs szó semmi

ilyesmir?! Minden orosz támadásról és „Európa lerohanásának vágyáról” szóló gazemberség csupán a nyugati propaganda terméke. Szemben mindazzal, amit az ukránok elkövettek a kelet-ukrajnai és a krími orosz lakosság ellen az elmúlt másfél évtizedben.

A Nyugat jóváhagyásával és támogatásával. Ez az, amiben mi nem vehetünk részt soha. Mert nem válhatunk még egyszer becstelen gazemberekké, mint amivé vált most a Nyugat.

[Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu](http://www.magyar nemzet.hu)

Ajánló